

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniæ, 1611

XXII. Miraculum quod in eode[m] Marciniacensi monasterio contigit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

num, & dulce consortium eius. Hoc cū non vulgaribus, sed ita vt expressi verbis latinis dixisset, paruo interueniente temporis spatio, defunctus est. Et quia de Marcimaco mentionem feci, miraculum quod ibi diuina virtute aliquando contigit, nullo modo tacendum est.

Miraculum quod in eodem Marcinicensi monasterio contigit.

CAPVT XXII.

EST idem locus inter alia sanctimonialium sancta loca, singularē gratiam obtinens, & velut inter fulgentia cœli sydera, quodam suo proprio fulgore præfulgens. Ibi nobiliū mulierum multitudo, & quæ de ipsius regij sanguinis sublimitate descendunt, spernunt diuitias, honores contemnunt, calcant superbiam, luxuriam subigunt, Christi quæ sequentes pauperiem, proprio mundum cum principe vincunt: de quarum numero plurimæ virorum morte destitutæ, secundas iterare nuptias refugerunt, aliæ incolumes maritos deseruerunt, quædam ab omni carnis corruptione immunes, angelicum virginitatis honorem, carnalibus voluptati-
bus

bus prætulerunt. Omnes tamen in-
 mane, virili constantia, femineam mol-
 licem supergressæ, non solum mundana
 omnia, sed & seipsas sibi subiugant, ope-
 re manuum, psalmodia, oratione assi-
 dua, fletuque indeficiente, aut præterita
 vitæ nauos abluunt, aut meritorum cu-
 mulos augere contendunt: cunctaque
 profus visibilia contemnentes, ad amo-
 rem inuisibilia certatim semetipsas
 accendunt. Interque vniuersa bona sua,
 singulari penè & ante inaudita gratia,
 perpetuo se carcere damnant: ita vt post-
 quam semel facta secundum regulam
 professione, corpori monasterij sociatæ
 fuerint, nunquam qualibet necessitate
 non dico septa murorum, sed nec ipsas
 in quibus commorantur regulares do-
 mos, transgrediantur. Hanc ipsæ sibi id-
 circò more aliarum sanctimonialium e-
 quitandi vel deambulandi licentiam
 præcepto abbatis sui interdixerunt: ne a-
 liqua occasione vel mundus in eis videat
 quod concupiscat, vel ipsas aliquid no-
 xium saltem in excursu videre seu audire
 compellat. Nam eum quem à mētis suæ
 intuitu profus abegerunt, ipsis quoque
 corporalibus oculis videre concernunt.
 Ea propter claustro salutari conclusæ, &
 vt sic

vt sic dicam vitali obrutæ sepultura, pro præfenti coarctatione, sempiternam latitudinem; pro sepulchro, beatam resurrectionem expectant. Vnde prius mori quàm egredi, ante occumbere, quàm limen designati ostij transgredi elegerunt. Quod tunc apparuit, quando in circumpositis villæ domibus, casu, quodam tēpore ignis exarsit. Ferebantur in sublime globi flammarum, & exustis circumquaque omnibus, sanctarum illarum habitaculis appropinquabant. Tollitur in altum clamor populi, ne sacræ domus comburerētur, magis, quàm de proprijs damnis solliciti. Fit concursus omnium ad muri eas ambientis propugnacula, & super domorum tecta conscendentes, totis viribus obuiam ire ignibus parant. Arentem materiam quam super inveniunt longè proijciunt, conuectam certatim aquam flammis iniiciunt, nihil quod ad igneam vim repellendam possit valere, intentatū dimittunt. Sed nequicquam. Aer enim vento commotus, multiplicatas vires ignibus dabat, & fumum flammeo vapori admixtum, vultibus atque oculis defensatiū inferens, ne defenderent prohibebat. Cūq; aliquādiu resistissent, victi tandem violento elemento-

rum conflictu, tecta relinquunt, & se passim ad terram præcipitantes, non iam domos, sed propria corpora saluare contendunt. At ignis obstaculo remoto libere omnia peruagatur, & partem ædificiorum sibi propinquiorem inuadens, horrifono strepitu, maximas lignorum moles consumit. Cum verò luctuosa vniuersorum vox, confuso clamore omnia replet, & totius ignari consilij, nil nisi extremum ancillarum Dei exitium præstolantur. Erat tunc fortè in loco Lugdunensis ecclesiæ Archiepiscopus venerabilis Hugo, multa morum probitate & religiosa conuersatione à Domino Papa Urbano, cunctarum fermè Galliarum constitutus legatus. Ad quem velut ad patrem omnes confugiunt, & vt in perturbatis rebus fieri solet, anxie ab eo consilium exposcunt. Precantur præcipuè, vt inclusis sanctis mulieribus exitum persuadeat, neque tantum ouium Christi gregem ignibus pastor perire permittat. Motus Archiepiscopus, cursim claustrum ingreditur, omnesque sub celeritate congregans, summa instantia vt periculo cedant, hortatur. Cumque illæ omninò reauerent, & prius se posse mori, quàm propositum infringere constanter affirmarent,

narent, ait Episcopus. Authoritate beati
 Petri & Domini Papæ cuius vice fun-
 gor, atque ex abbatis nostri obedientia
 vobis præcipio, vt ad præsens hinc exea-
 tis, neque vos cum habitaculis vestris hic
 incendio concremari sinatis. Ad hæc
 quædam maximæ nobilitatis & singu-
 laris conuersationis soror Gissa nomine,
 quam & ipse multoties vidi, spiritu & fi-
 de succensa, respondit. Nos pater, timor
 Dei & præceptum abbatis nostri, vt ignem
 æternum euadere possimus, infra hos
 quos cernis limites vsque ad mortem
 permansuras inclusit. Vnde nullo pacto
 fieri potest vt aliqua necessitate præfixos
 nobis pœnitentiæ terminos saltem pedis
 passu transgrediamur, nisi ab illo qui in
 nomine Domini in hoc nos inclusit lo-
 co soluamur. Noli ergo Domine si pla-
 cet hoc iniungere, quod nobis agere
 non licet, sed sicut nos ignem præcipis
 fugere, ita magis ignem vt à nobis fugiat,
 virtute Christi Domini nostri armatus
 iniunge. Ad quam mulieris fidem stu-
 pefactus Archiepiscopus, ac subito & i-
 pse fide repletus, foras exijt, & coram
 cunctis qui aderant flammam intuens, ac
 lachrymis ora perfusus, ait: In nomine
 Domini, & per virtutem fidei huius,

*Moniali clau-
sura mi-
raculo
approba-
tur.* quæ nunc locuta est, mulieris, recede
gnis pestifer ab ancillarum Dei habita-
culis, nec damna aliqua ultra inferre præ-
sumas. His à pontifice verbis prolatis,
sicut mihi testificati sunt qui viderunt,
repenè immensitas flammaram inuisi-
bili virtute repressa, velut ferreo muro
obstante ultra procedere non potuit, &
absque vilo humano subsidio, absque a-
liqua pluiæ gutta, incredibili celeritate
semetipsam extinxit. Sic magnifico atq;
insperato miraculo, sanctarum propo-
situm mulierum sibi bene acceptum esse,
diuina pietas comprobauit, & veræ fidei
merito, omnia possibilia credenti, sicut
in Euangelio promiserat, demonstra-
uit.

*De defuncto milite, qui ter apparuit cui-
dam presbytero.*

CAPVT XXIII.

MEMINI me superius promi-
sisse, quod visiones siue reuela-
tiones defunctorum, quas in
Cluniaco vel circa contigisse audieram,
primo ad mediū deferrē: & sic illis, quæ
de proximo cognoueram præmissis, pe-
detētim ad remotiora stilum transferē.
Quod